

Arrest

nr. 165 932 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient samen met haar ouders op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissingen ingestelde schorsings- en annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nummer X van 5 maart 2015.

1.3. Op 27 juli 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Op diezelfde dag treft de gemachtigde een beslissing waarbij aan de verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 31 juli 2015 dient de verzoekster tegen de voornoemde bijlage 13septies en de bijlage 13sexies een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, vordering die verworpen wordt bij 's Raads arrest nr. X van 2 augustus 2015.

1.4. Het in punt 1.3. bedoelde inreisverbod van drie jaar, dat aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 27 juli 2015, is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1e voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broers H(...) V(...) en H(...) E(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om

terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te rechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S(...) S(...) (dossier DVZ (...)). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval In het dossier van de heer S(...), De heer S(...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H(...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H(...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten] opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van huidig beroep tot nietigverklaring op te werpen omwille van laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De thans bestreden beslissing werd in casu ter kennis gebracht aan verzoekster op 27 juli 2015.

Bijgevolg, beschikte verzoekster over een termijn van 15 dagen om een beroep tot nietigverklaring in te dienen, de laatste nuttige dag zijnde 11 augustus 2015.

Uit de kennisgeving van het afschrift van het verzoekschrift dat door de Raad werd verstuurd, blijkt dat dit verzoekschrift pas op 26 augustus 2015 werd ingediend, zodat het manifest laattijdig is.

Bijgevolg, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.”

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

[...]”

Om te bepalen of in het voorliggende geval een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient aldus te worden nagegaan of de verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing al dan niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet dan wel dat zij ter beschikking werd gesteld van de regering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in uitvoering van de beslissing tot vasthouding, vervat in de bijlage 13septies van 27 juli 2015, werd opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Het blijkt met name dat de verzoekster op 27 juli 2015 werd opgesloten in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel. De vraag rijst wel of de verzoekster zich reeds op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod bevond in deze “welbepaalde plaats”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vasthouding van de verzoekster werd bevolen bij beslissing van 27 juli 2015, deze beslissing tot vasthouding maakt deel uit van de bijlage 13septies die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 27 juli 2015. Zoals blijkt uit de laatste alinea van de bijlage 13septies gelast de gemachtigde de politiecommissaris van de politie van Kortrijk en de verantwoordelijke van het gesloten centrum Caricole de verzoekster op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum Caricole. De bijlage 13septies werd aan de verzoekster ter kennis gebracht door R. V., inspecteur van de politie van de politiezone VLAS (Kortrijk – Kuurne – Lendeledede) en dit op 27 juli 2015 om 13u05. Een van de afschriften van deze bijlage 13septies is tevens ondertekend door R. H., veiligheidsassistente van het transitcentrum Caricole doch dit zonder vermelding van datum noch uur. Op 27 juli 2015 ondertekent de verzoekster in het gesloten centrum Caricole een document waarin zij verklaart kennis te hebben genomen van de beslissing tot vasthouding in een taal die zij begrijpt, doch ook op dit document wordt niet vermeld op welk tijdstip de verzoekster precies voor akkoord tekende.

Uit het geheel van de thans voorliggende stukken kan dan ook enkel worden afgeleid dat de verzoekster op 27 juli 2015 werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole doch het tijdstip van deze opsluiting kan niet precies worden achterhaald.

De thans bestreden beslissing werd door R. V., inspecteur van de politie bij de politiezone VLAS, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 juli 2015 om 13u05, hetgeen dus geheel gelijktijdig is met de kennisgeving van de akte waarbij de vasthouding wordt gelast. Zoals de raadsman van de verzoekster ter terechtzitting stelt, kan dan ook niet met zekerheid worden vastgesteld dat de kennisgeving van de vasthouding geschiedde vóór de kennisgeving van het bestreden inreisverbod zodat niet vast staat dat de verzoekster zich op het moment van de kennisgeving reeds bevond in een welbepaalde plaats als bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet dan wel dat zij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering. Artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet is in het voorliggende geval dan ook niet van toepassing.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verzoekster wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen, zodat de vordering tijdig is ingesteld.

De exceptie van de verweerder kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van “*de materiële motiveringsplicht (art. 1-3 Wet 29 juli 1991)*”.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan verschillende haar betekende bevelen.

Aan verzoekster werd enkel één bevel betekend, nl. op 27 september 2013, waarna verzoekster gedurende ruim 2 jaar met “rust werd gelaten” en haar schooltraject voortzette.

Het bevel dd. 8 juli 2011 werd aan haar ouders betekend, en niet aan verzoekster, hetgeen niet kan verwonderen aangezien verzoekster op dat ogenblik nog minderjarig was.

Aangezien verzoekster ten tijde van het eerste bevel nog minderjarig was (en onder het ouderlijk gezag van haar ouders stond) kan het haar niet kwalijk genomen worden dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven.”

4.1.1. In de mate dat de verzoekster in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), dient te worden opgemerkt dat zij er verkeerdelijk vanuit gaat dat deze bepalingen een materiële motiveringsplicht behelzen. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 hebben immers onmiskenbaar betrekking op de uitdrukkelijke, en dus de formele motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekster zich ter zake beperkt tot een loutere verwijzing, tussen haakjes, in de aanhef van het middel. De verzoekster laat verder na om te verduidelijken op welke wijze de bestreden akte de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden. Ook uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel kan niet blijken op welke wijze de voornoemde artikelen zouden zijn geschonden. De verzoekster betwist dat in de bestreden akte geboden motivering correct is. Zij werkt dan ook enkel een schending van de materiële motiveringsplicht uit.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de verzoekster zich zou beroepen op een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster stelt dat het onjuist is dat haar reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en wijst er op dat het bevel van 8 juli 2011 niet aan haar maar aan haar ouders werd betekend, zodat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

De Raad wijst er op dat de bestreden akte de volgende redengeving vermeldt als waarom aan de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...)

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.”

Hoewel de verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat zij op 8 juli 2011 niet persoonlijk een bevel om het grondgebied heeft ontvangen, merkt de Raad op dat de verzoekster geenszins betwist dat zij op 27 september 2013 wel (persoonlijk) een bevel om het grondgebied ontving.

Het bestreden inreisverbod is getroffen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, stelt de Raad dan ook vast dat voor de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet geenszins vereist is dat de betrokken vreemdeling reeds meerdere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Meer nog, artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet stelt op gebiedende wijze dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien “*een vroegere beslissing*” tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Voor het opleggen van een inreisverbod volstaat het dan ook dat de vreemdeling voorafgaandelijk geen gevolg gaf aan een welbepaalde verwijderingsbeslissing.

Ook in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vastgesteld “*een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*” en “*Deze vorige beslissing [enkelvoud] tot verwijdering werd niet uitgevoerd*”.

Het blijkt dan ook de beslissing om aan de verzoekster een inreisverbod af te geven, reeds overeind blijft op grond van de vaststelling dat de verzoekster geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, daadwerkelijk ontving op 27 september 2013. Verzoeksters kritiek dat zij op 8 juli 2011 geen bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden vermits deze niet wegneemt dat de gemachtigde er in de gegeven niet-betwiste omstandigheden van de zaak hoe dan ook was toe gehouden om de verzoekster een inreisverbod op te leggen.

De verzoekster heeft geen belang bij de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

4.1.3. Het eerste middel is onontvankelijk.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht. De verzoekster vermeldt tevens de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“7.

Het relevante artikel 74/11 bepaalt:

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)”

In casu wordt de duur van het inreisverbod gemotiveerd op grond van de vermeende hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en in het belang van de immigratiecontrole.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is uw Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De maximduur is, zoals hoger gezegd, gesteund op (i) de vermeende hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven en (ii) in het belang van de immigratiecontrole.

8.

De (subjectieve notie) van hardnekkigheid in hoofde van verzoekster vindt geen grondslag in de feitelijke gegevens van het dossier:

- Aan verzoekster werd enkel één bevel betekend (in 2013), en geen twee, zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk voorhoudt;

- Verzoekster heeft na dit bevel geen nieuwe procedures aangevat;

De hardnekkigheid wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt op grond van relevante en precieze feitelijke gegevens; het niet respecteren van één bevel om het grondgebied te verlaten kan bezwaarlijk als een hardnekkigheid worden gelibelleerd welke aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar.

De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd waar zij de vermeende hardnekkigheid van verzoekster (om hier illegaal te verblijven) inroept ter verantwoording van de duur van het inreisverbod.

De overweging in de bestreden beslissing terzake de "hardnekkigheid van het illegaal verblijf" is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet voldeed aan de eerdere terugkeerverplichting.

Deze vaststelling (hardnekkigheid om op Belgisch grondgebied te verblijven spijts het eerdere bevel) voegt in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoekster niet voldeed aan haar terugkeerverplichting. Behoudens het niet-respecteren van het bevel dd. 27 september 2013 bevat de bestreden beslissing geen enkel dienstig motief of overweging dat enige hardnekkigheid in hoofde van verzoekster aantoonbaar om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

Verzoekster heeft geen andere procedures aangevat of demarches uitgevoerd om de tenuitvoerlegging van het bevel te frustreren; behoudens het niet-naleven van dit eerste – eerder recente bevel van 16 april 2015- zijn er derhalve geen omstandigheden die wijzen op een verzwarende omstandigheid dat verzoekster hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied tracht te verblijven.

De bestreden beslissing motiveert de aangevoerde hardnekkigheid om illegaal op het Belgisch grondgebied te verlaten, derhalve niet afdoende, terwijl deze aangevoerde hardnekkigheid één van de dragende motieven is om de maximumduur van de periode van het inreisverbod op te leggen.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV X en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de – in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar."

9.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze -- op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 2 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd

Het is volstrekt onduidelijk wat de Staatssecretaris met het “belang van de immigratiecontrole” bedoelt; indien de Staatssecretaris zou bedoelen, dat hij de immigratie zoveel als mogelijk “onder controle” wil houden (te begrijpen als “de immigratie zoveel mogelijk beperken” dient opgemerkt dat zulks geen legitiem motief is.”

4.2.1. Zoals reeds uiteengezet onder punt 4.1.1., dient te worden opgemerkt dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 een formele motiveringsplicht voorschrijven, hetgeen onderscheiden dient te worden van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat verzoeksters grieven deels de formele motiveringsplicht behelzen, waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd wat de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod betreft, en dat anderzijds ook een kritiek wordt naar voor gebracht die de deugdelijkheid van de geboden motivering betreft en die dus enkel dienstig kan worden betrokken op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.2.2. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

Er wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en voorts worden tevens de feitelijke elementen weergegeven om te verantwoorden dat *in casu* aan de verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde motiveert dienaangaande als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1e voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broers H(...) V(...) en H(...) E(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te rechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S(...) S(...) (dossier DVZ (...)). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval in het dossier van de heer S(...), De heer S(...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H(...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H(...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten] opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien

betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

Er wordt aldus – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat er geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De verzoekster gaat geheel voorbij aan de motieven die worden geboden omtrent de integratie in België, het feit dat aan verzoeksters verblijfsaanvragen geen gunstig gevolg werd gegeven, de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, verzoeksters verklaring onderdrukt te worden in haar land van herkomst (artikel 3 van het EVRM) en de verklaring dat zij verloofd is met een Belgische onderdaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet het voorschrijft, uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval om de gekozen geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden.

Van enige stereotiepe motivering is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, geen sprake. Waar de verzoekster stelt dat niet toegelicht wordt wat dient te worden verstaan onder het belang van de immigratiecontrole, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, dient tevens te worden benadrukt dat het motief van de bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar het “*belang van de immigratiecontrole*” geen motief op zich vormt om de duur van drie jaar van het inreisverbod te motiveren. Voormeld motief dient samen te worden gelezen met voorgaande alinea’s van de bestreden beslissing.

De verzoekster toont niet aan dat de uitgebreide motivering als waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zoals uiteengezet in de bestreden akte, niet pertinent of draagkrachtig zou zijn.

Ten overvloede wordt hier nog aan toegevoegd dat de verzoekster, door louter te verwijzen naar twee arresten van de Raad, zonder aan te tonen dat de feiten die daaraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als deze in het thans voorliggende geval, niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat de subjectieve notie van hardnekkigheid onvoldoende steun vindt in de voorliggende feiten en waar zij stelt dat de notie “*belang van de immigratiecontrole*” geen legitiem belang is, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster stelt dat het niet respecteren van één bevel om het grondgebied te verlaten bezwaarlijk als een hardnekkigheid kan worden aanzien die aanleiding kan geven tot een inreisverbod van drie jaar. Zij wijst er op dat zij sinds het bevel betekend op 27 september 2013 geen nieuwe procedures heeft opgestart en geen demarches heeft uitgevoerd om de tenuitvoerlegging van het bevel te frustreren, en dat haar niet twee maar één bevel werd betekend. De verzoekster verwijst tevens naar een recent bevel van 16 april 2015 doch zulks vindt geen steun in de thans voorliggende gegevens. De Raad gaat ervan uit dat deze vermelding een materiële vergissing betreft, daar de verzoekster in de overige uiteenzettingen telkens verwijst naar het bevel betekend op 27 september 2013.

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekster voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod – onder meer – is gesteund op de volgende vaststellingen:

“Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

[...]

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te rechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.”

Aldus benadrukt de gemachtigde dat de verzoekster gezien haar meerderjarigheid bij de meest recente negatieve beslissing die haar ook persoonlijk werd betekend, zeer goed wist dat zij in onregelmatig verblijf was en het land diende te verlaten, dat kan verwacht worden dat de verzoekster het land verlaat wanneer meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn en dat de verzoekster in eerste instantie in 2013 geen inreisverbod kreeg om haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken.

Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoekster ook niet betwist. Gelet op het gegeven dat de verzoekster reeds sinds 27 september 2013, datum waarop zij kennis nam van de meest recente negatieve verblijfsbeslissing, ten volle bewust was van haar onregelmatig verblijf en de plicht die op haar rustte om het grondgebied te verlaten die werd opgelegd bij een bevel dat op diezelfde datum aan haar werd betekend, en gelet op de niet betwiste motieven inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM en inzake de integratie in België, blijkt dan ook niet dat het alle redelijkheid te buiten gaat of dat het feitelijk onjuist zou zijn om in verzoeksters geval een hardnekkigheid vast te stellen om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Verzoeksters standpunt dat zij na 27 september 2013 geen aanvragen indiende en geen demarches ondernam om de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te frustreren, kan niet overtuigen om hierover anders te oordelen. Immers blijkt geenszins dat aan de verzoekster dergelijke feiten worden verweten terwijl het duidelijk is dat de verzoekster wel wordt tegengeworpen dat zij sedert 27 september 2013 niets heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Het is in dit volgehouden onregelmatig verblijf, in weerwil van het feit dat de verzoekster zich zeer bewust was van de terugkeerverplichting die op haar rustte, dat een hardnekkigheid in hoofde van de verzoekster werd

vastgesteld en de verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling zou berusten op een verkeerde beoordeling van de feiten.

Het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 8 juli 2011 niet aan de verzoekster persoonlijk werd betekend, doet evenmin afbreuk aan hetgeen hierboven werd geoordeeld. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat de verwijzing naar het bevel van 8 juli 2011 determinerend is in het licht van de keuze van de gemachtigde om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier als minderjarige wel degelijk op het eerste bevel stond vermeld en zij gelet op haar leeftijd toen (bijna 17 jaar) niet kan voorhouden onwetende te zijn van het feit dat zij ook toen reeds samen met haar gezin het grondgebied diende te verlaten.

Waar de verzoekster stelt dat de immigratiecontrole geen legitieme doelstelling is indien daarmee wordt bedoeld dat de immigratie zoveel mogelijk wordt beperkt, merkt de Raad op dat dergelijke interpretatie geenszins in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de gehele wetgeving en reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen precies gericht is op de controle op de immigratie. De verzoekster toont met haar blote beweringen ter zake op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde niet deugdelijk het belang van de immigratiecontrole kan betrekken in de evenredigheidstoetsing bij het bepalen van de duur van het aan de verzoekster opgelegde inreisverbod.

De Raad benadrukt tot slot nogmaals dat de motieven van de bestreden beslissing inzake het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in hun geheel moeten worden gelezen. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op het geheel van diens uitvoerige vaststellingen, in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. De verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij nagelaten zou hebben om enige relevante omstandigheid eigen aan haar concreet geval in rekening te nemen bij zijn beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. BAMPS,	de eerste voorzitter,
mevr. J. CAMU,	kamervoorzitter,
mevr. C. DE GROOTE,	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
----------------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS